

„Вярата, без която не можем...”

(есе)

Вярата я има навсякъде и във всякакви форми и тя ни е необходима, за да се развиваме като личности. Ако не съществуваше, нямаше да имаме смелостта да следваме мечтите си, да израстваме, да следваме гласа на сърцето си.

Тя е нещо много специфично и хората я описват по много различни начини, защото всеки я възприема по свой собствен начин. Разбира се, не се използва само едно или две от значенията ѝ, тъй като различните дефиниции са предразположени към различни среди и обстоятелства. Без нея, положението ни нямаше да е същото и ние самите нямаше да сме такива, каквито сме.

Има различни видове вяра, но хората, в повечето случаи избират да следват една, с нейното божество, традиции и обичаи. Обаче има и друг смисъл в тази така проста на вид дума. Ето, един пример от стихотворението на Никола Вапцаров - „Вяра”, тя е представена чрез чертите на изпълнения с трудности, нечестен и натоварен с огромна тежест живот. Виждаме вярата в удивлението от това, колко е изключителен животът, макар да е изпълнен с изпитания. Тази вяра е по-различна от вярата в някое божество. Тя е онази надежда и пламък у човека, които никога не угасват, не се изгубват, но понякога намаляват. Те стоят стаени в човешката душа с една единствена задача – да дават на човека сила, когато пред него има пропаст, в която той може да пропадне завинаги. Вярата е нещото, което съпътства болния и му нашепва, че ще оздравее; съпътства колебливия и му казва, че ще успее.

Нещото, което непрестанно се повтаря на децата е - да вярват в себе си. В своите способности, в правотата на своя път. Удивително е, когато хората вярват в своите качества и възможности, но е също толкова хубаво, когато показват подкрепата си към уменията, способностите, късмета и успеха на техни близки, приятели и като цяло на хора, които означават нещо за тях и са важна част от живота им. Тази роля изиграват изрази, като „Вярвам в теб!” или „Вярвам, че можеш!”, „Вярвам, че ще успееш!” и др. Това са мотивиращи думи и изрази, свързани с уважението и поощряването на уменията и желанието на някого, в когото наистина вярват и се опитват да му вдъхнат увереност и сила. Има и още няколко неща, в които хората вярват, защото мислят че са истина. Разбира се, освен с вярващите, разполагаме и с тези, които ги мислят за пълна лудост и измислици или просто им се присмиват, но те самите не знаят доколко е достоверно това, в което вярват. В миналото са вярвали във вещици и всеки, който е показвал съмнително поведение на „вещица“, е бил изгарян на клада. Сега, това звучи по-скоро смешно, но и сега има хора и то немалко, които вярват в съществуването на магии и паранормални създания и измерения като: трето око, силата на кристалите, ритуали и т.н.

А едни от нещата, след религията, в които най-голяма аудитория е заинтересована, показва интерес и влага вяра в достоверността им са съдбата, съвпаденията, късметът, зодиите, поверията и истината и лъжата. Ако се остави останалото на страна, в комуникацията на хората, която съпътства ежедневието ни, няма как някой да бъде напълно сигурен, че не му казват никакви фалшиви новини, факти, затова всеки сам избира на кого и колко да вярва и дали човекът срещу нас казва истината или сам си съчинява небивалици.

Вярата може да се възприема и описва по много начини, но голяма част от тях, дори бих казала всички, са неразделна част от нашето ежедневие и развитие и затова, не можем без нея. Вярата, без която не можем е вярата в доброто, в „дните честити“, в това, че „утре ще бъде живота по-хубав, живота по-мъдър“.

Йоана Джонгова, гр. София, ПГД „Елисавета Вазова“ – гр. София, 8 клас, спец. Графичен дизайн

